

Jaargang 16 Nummer 2
21 juni 2009

1. Voorwoord van de voorzitter
2. Gentse sprokkels
3. Gent in zijn blootje
4. Verslag van de vorige uitstap van 15 juni 2009
5. Te noteren in de agenda

1. Voorwoord van de voorzitter

Beste Broeders, we zetten duidelijk onze kennis van de Gentse salons verder. Zeker de kennis van de laatste franstalige clubs van het Hollands regime, zoals Hotel Falligan (gesticht in 1802) en nu dus La Concorde (gesticht in 1809).

Wie organiseert een bezoek aan de laatste franstalige club “le Cercle Royal Artistique et Littéraire” (gesticht in 1879) gelegen Recollettenlei 3 ?

Deze keer hebben we wel uit volle borst onze Klokke Roeland gezongen in de bar van deze franstalige bastion en als orkestleider hadden we zelfs onze gastspreker dr Manu De Canck. Deze voelde zich onmiddellijk thuis in ons Gents gezelschap en was dermate gecharmeerd dat hij te kennen gaf lid te willen worden!

Hij zal zich in ieder geval een beter laptop moeten aanschaffen want we hadden een 2de en zelfs een 3de laptop nodig om zijn Power Point van 99Mb te kunnen openen. Onze Schot Edward A. Murphy zat daar ongetwijfeld voor iets tussen. Zij die dat wiskundig willen uitpluizen ziehier de formule:

De **Wet van Murphy** $((U + C + D)x(10 - S)) / 20xAx1 / (1 - \sin(F / 10))$.

We kijken uit naar “Murphy” bij onze volgende uitstap in de brandweerkazerne waar Kolonel Chris Van de Voorde ons persoonlijk een rondleiding zal geven.

2. Gentse sprokkels

Gentse sprokkels, een woordje uitleg over nog een Gentse vereniging

De Bloemenmarkt op de Kouter.

Ttz. 2 verenigingen : de KMLK 'Koninklijke Maatschappij voor Landbouw en Kruidkunde' van de Kouter met als voorzitter Ronny De Wilde, (de Ronny) en Koninklijke Maatschappij Sint-Dorothea met hun voorzitter mr André Onghena.(den Dré)

Terug een Gentse vereniging en met de klemtoon op “Gentse”.

Zowel de Gentenaars als die van den buiten en zeker de toeristen weten dit stukje Gents patrimonium te waarderen.

Elke zondag zijn de bloemen/ planten/ bomen kwekers in de weer en scheppen ze een leuke sfeer waar vroeger en ook nu de “beau monde” naar toe komt.

Van 1 mei tot 1 oktober (vanaf 11.00u) wordt er bovendien op de kiosk muziek gespeeld, telkens door een andere harmonie. Voor de harmonie begint te spelen kondigt de Belleman, als stadsomroeper van weleer, de gebeurtenissen van de volgende week aan. Daarna start de Belleman een marktwandeling naar de 5 andere markten in de omgeving om telkens dezelfde aankondiging te doen. Gentenaars of toeristen kunnen hem gratis vergezellen en onderweg genieten van zijn Gentse uitleg over monumenten en bezienswaardigheden.

Eveneens op de Kouter zijn er naast de echte Kiosk, de omgebouwde “blauwe kiosk” en aan de andere kant van de Kouter diverse mogelijkheden om te aperitieven, dit begrip wordt echter zéér ruim geïnterpreteerd want men start al van 9h en rond 15h staan daar nog veel volk....

De bloemenmarkt kent zijn oorsprong bij **Bisschop Antonius Triest** (1579-1657; hij ligt in St Baafs onder zijn eigen marmeren standbeeld) waar door zijn impuls 2 broederschappen voor tuinders en hoveniers werden gevormd, een in Ekkergermerk en een in St Michielskerk alle 2 onder de bescherming van de heilige Dorothea. Deze patroonheilige is nog steeds “actief” in de huidige Koninklijke Maatschappij Sint-Dorothea die de bloemenkwekers verenigt. Deze verre impuls aan bloemenkwekers heeft dus nog steeds zijn huidige uitstraling.

Enkele belangrijke mensen die bijgedragen hebben aan deze bloemenmarkt:

Toontje Verstuyft die als Gentse hovenier de 1st bloemenmarkt op de Kouter hield op de 1st zondag van juni 1772. Dit wordt jaarlijks op die dag dan ook herdacht door de vereniging (uiteraard met receptie in de Handelsbeurs er na !)

Maar ook **Willem de Blasere**, deze voorschepen van Gent kweekte rond 1640 reeds een groot aantal oranjebomen die de eerste verwarmde glazen serre had in de Nederlanden.

Jean-Henri Mussche (Gent 1765-1834) die een belangrijke catalogus maakte en door contacten van de KMLK 'Koninklijke Maatschappij voor Landbouw en Kruidkunde' met buitenlandse tuinbouwmaatschappijen konden de eerste overzeese planten ingevoerd worden. Zijn belangrijkste werk: Hortus Gandavensis ou Tableau Général des toutes les Plantes Exotiques et Indigènes, cultivé dans le jardin botanique de la ville de Gand” opgedragen aan onze toenmalige Willem I.

De lijst van prijzen en bijzondere vermeldingen en nieuwigheden op deze jaarlijkse herdenking is indrukwekkend lang en dus niet geschikt voor dit blaadje. Zo te zien heeft elke bloemenhandelaar minstens 20 prijzen gehaald. Enfin zo iets als op de Floraliën, waar iedereen prijs(zen) heeft en allen dus tevreden zijn.

3. Gent in zijn blootje

In deze reeks pogen wij een tipje van de sluier (voor zover die er is) op te lichten.

Dat iedereen overtuigd is van de pracht van onze Gentse binnenstad is bekend. Toch stappen wij al te vaak achteloos voorbij de schatten die Gent herbergt (of verbergt).

Wie weet al het naakt dat in Gent te bewonderen is terug te vinden? En bovendien, wie weet wat het voorstelt?

De vorige beelden die werden belicht waren:

1. “ Harmonia ” op de KNS op het Sint Baafsplein
2. “ Kariatide en Atlante ” op de KNS op het Sint Baafsplein.
3. “ Jan-Frans Willems “ standbeeld op het Sint Baafsplein
4. “ De Mammelokker “

Er volgen er zeker nog meer dan 65 andere en dit enkel in Gent ! Wij zijn dus nog een hele poos aan de gang.

Voor het volgende beeld gaan we richting Mageleinstraat maar houden halt aan “ De Bron der Geknielden “ op het Emile Braunplein. Gentenaars noemen dit oneerbiedig “ De vijf Pissers”

De Bron der Geknielden van Georges Minne

De fontein der geknielden is ongetwijfeld Minne's meest beroemde beeldengroep.

Vijf identieke, in zichzelf gekeerde, naakte jongelingen zitten geknield op de rand van een waterbekken. In navolging van Rodins “Schaduwen” gebruikt Minne hier de aloude techniek van de herhaling. De decoratieve ritmiek verleent het werk een zekere lichtheid en versterkt tegelijk de expressie. De fragiele jongelingsfiguren, uitgevoerd in een sobere lineaire vormentaal, geven uitdrukking aan gevoelens van eenzaamheid en verlangen.

De figuur van de geknielde jongeling bij het water herinnert aan de mythe van de halfgod Narcissus, die verliefd wordt op zijn spiegelbeeld en te gronde gaat aan het verlangen naar het onbereikbare object van zijn liefde.

In Minne's schetsboeken treffen we voorstudies aan die verband houden met De 'Bron des Levens', zoals op het Lam Godsretabel van de Gebroeders van Eyck is te zien. Dit rechtvaardigt ook een meer religieus getinte interpretatie van De fontein. Het concept ervan dateert uit 1898. Minne maakt verscheidene versies in gips, marmer en brons. In 1900 geeft de Duitse verzamelaar Karl Ernst Osthaus de opdracht voor een marmeren versie die zich thans in het Folkwang Museum te Essen bevindt (Ontwerp van 1895-98, uitgevoerd in 1907)

De fontein der geknielden uit het Museum voor Schone Kunsten van Gent is het enige nog bewaard gebleven gipsmodel. Tot op het einde van zijn leven stond het in het atelier van de kunstenaar. De bronzen groepen uit de jaren dertig die men in het stadscentrum van Gent en in de tuin van het parlamentsgebouw te Brussel aantreft, zijn replieken die door Minne zelf zijn geconcipeerd. Zij sluiten aan bij de toen heersende Art Deco-stijl en missen de eenvoud van lijn en het strakke geometrisch karakter van het eerste ontwerp. De geknielden in de versie van het Gentse museum ontstaan ca. 1905; het bekken concipiëert Minne ca. 1927-1930.

MINNE George

Belgisch beeldhouwer en tekenaar
30.08.1866 Gent - 20.02.1941 Sint-Martens-Latem

Hij kreeg zijn opleiding aan de academie te Gent en werkte daarna te Brussel bij Ch. van der Stappen. In 1899 vestigde hij zich te Sint-Martens-Latem, waar hij een grote invloed uitoefende op de kunstenaars van de eerste groep van de Latemse School. Tijdens W.O. I verbleef Minne in Wales. In 1930 werd hem de titel baron verleend.

Minne werkte in hout, marmer en brons. Zijn meer dan 500 tekeningen zijn uitgevoerd in potlood en houtskool. Hij maakte o.a. illustraties bij het werk van Ch. van Lerberghe, E. Verhaeren, G. le Roy en M. Maeterlinck. Zijn werk werd gekenmerkt door een sobere vorm en vervloeiende lijnen. Minne trachtte tevens een vergeestelijking in zijn beelden tot uiting te brengen.

Een voorbeeld hiervan is de fontein met vijf op de rand knielende jongelingen te Gent (1898). Omstreeks 1910 maakte hij stoere menselijke figuren, maar later keerde hij toch weer tot zijn uitgangspunt terug in de geest van Maillol. Hij behandelde vooral het thema van moeder en kind. Ook knielende, staande en dragende jongensfiguren en de piëta zijn vaak terugkerende onderwerpen. Minne geldt als een der belangrijkste symbolistische beeldhouwers van Europa. Zowel Minne als Meunier komen op het einde van de 19de eeuw tot een expressieve vormentaal. Minne streeft naar een zo sterk mogelijk vereenvoudiging om de uitdrukingskracht van zijn beelden te verhogen. Hij werkt op klein formaat en beperkt zijn thematiek tot slechts enkele types. Bepaalde religieuze thema's, zoals de verloren zoon en de piëta, ontwikkelt hij tot wanhopige en treurende figuren die zich aan elkaar vastklampen.

Vertrekkend bij een knielende Johannes de Doper komt hij tot zijn knielende jongelingenfiguren, die hij in opeenvolgende versies steeds meer reduceert en abstraheert. De uitgelengde, ritmisch gebouwde jongeling van 1898 vormt de slotsom van Minnes streven.

Minne onderging Meuniers invloed maar zijn werk herinnert door de mystieke gevoeligheid toch nog meer aan een andere grote beeldhouwer van Nederlandse stam: Claus Slüter. En verder geeft het verbondenheid te zien met de Preraffaëlieten en met de Jugendstil.

De idee van de geknielde jongeling is omstreeks 1895 opgevat. Het eigenlijke werk komt pas in 1898 tot stand en krijgt een geprivilegieerde plaats toebedeeld in het door die andere beroemde Belg, Henry van de Velde, pas ontworpen Folkwangmuseum te Hagen.

De Fontein van de geknielden of de Bron der naakte jongelingen, staat in het centrum van de imposante hal, te midden van Henry van de Velde's ranke zuilenlineatuur. Het narcisme, de zelfbespiegeling van de in zichzelf gekeerde jongelingen vormt een belangrijk thema in het symbolisme.

Minne is één van de belangrijkste beeldhouwers van de Jugendstil. Een voornaam werk van deze richting in de kunst is de vijfvoudige herhaling van de knielende jongensfiguur in verhouding tot het bekken - dat tevens voetstuk is - van de fontein. Deze beeldhouwkunst

zoekt in het kunstambacht de overgang naar de vorm die het doel van het geheel dient of uit het functionele voortvloeit. Deze kunstuiting is zozeer op de vorm ingesteld dat dit tweeledig streven in de zuivere vorm van het fonteinbekken bereikt is, terwijl de lichtelijk melancholische stemming treffend werk. Het geheel maakt een artistieke indruk bij het gekunstelde af; er is een streven naar reinheid, maar met iets gewilds.

De vormen die Minne gebruikt zijn doordrongen van de intense en lijdende religiositeit in Vlaanderen. We zien dan ook dikwijls smartelijk gemaniëerde houdingen voor die teruggeleid kunnen worden tot poses in het werk van de Vlaamse Primitieven. De Knielende Jongens (kopieën in Brussel, Gent, Wenen en Essen) blijft de geslaagde schepping uit Minnes symbolistische fase.

Emile Braun werd geboren op 2 december 1849 als zoon van Thomas Braun, een leerlooier die via zelfstudie onderwijzer was geworden, zich had opgewerkt tot schooldirecteur en in 1875 door de regering was benoemd tot inspecteur-generaal van de lagere scholen en normaalscholen. Emile Braun toonde zich een ijverig student en behaalde in 1873 het diploma van burgerlijk ingenieur aan de Gentse Ecole du Génie Civil, waarna hij te Luik aangesteld werd als ingenieur bruggen en wegen bij de staatsspoorwegen. Nog geen twee jaar later verliet hij Luik echter en aanvaardde een functie als ingenieur bij de technische dienst van de stad Gent.

Burgemeester Charles de Kerchove, die grootse urbanisatieplannen koesterde voor Gent, vond in Braun een geestesgenoot en promoveerde hem in 1879 tot hoofdingenieur van de stad. Samen zetten ze zich in voor de goedkeuring van het zogenaamde Zollikofer-de Vigneplan dat Gent een nieuwe aanblik zou moeten geven.

Verzet in de gemeenteraad blokkeerde echter het hele dossier. In 1882 werd Charles de Kerchove opgevolgd door Hippolyte Lippens, die er uiteindelijk wel in slaagde om het plan door de gemeenteraad te sluisen en de werken werden aangevat. Als vertrouweling van Lippens coördineerde Braun de implementatie van het plan en zorgde zelf voor de nodige of gewenste aanvullende bouwwerken. Gedurende tien jaar zette hij zich met hart en ziel in voor de heraanleg van de as Zuidkwartier-Centrum en droomde intussen van een vervolgproject dat hem zou toelaten ook het stadscentrum zelf, de buitenwijken en de haven te renoveren en moderniseren.

De nagedachtenis aan Emile Braun werd in Gent duidelijk levend gehouden. De stadsschool in de Volderstraat werd omgedoopt tot Emile Brauninstituut en het door hem vrijgemaakte plein tussen het Belfort en de Sint-Niklaaskerk werd het Emile Braunplein. In Gentbrugge werd eveneens een straat naar hem genoemd maar na de gemeentefusies van 1976 werd de naam gewijzigd in de Valerius De Saedeleerstraat.

Het standbeeld en de gedenkplaat op het Braunplein kwamen er echter niet zonder discussie. Reeds in oktober 1927 keurde de gemeenteraad de oprichting van een monument en de bijbehorende herinrichting van het pleintje goed. Er werd een budget van honderdvijfentwintigduizend frank uitgetrokken en men ging op zoek naar een kunstenaar.

Een aantal kunstwerken werden afgewezen, tot George Minne aanbood om een bestaand kunstwerk, de Bron der Geknielden (die ook in de tuin van het parlement is terug te vinden) ter beschikking te stellen. Dit monument, in de Gent bedacht met de bijnaam 'de Pisserkes', kon bij weinigen op veel enthousiasme rekenen maar werd aanvaard 'bij gebrek aan beter'.

Hiermee was de kous echter nog niet af. De socialisten verklaarden intussen bereid te zijn om het budget vrij te geven, op voorwaarde dat een vergelijkbaar bedrag werd gestort in een

fonds ten voordele van de jonge werklozen, een eis waar de liberalen uiteindelijk ingingen. De communistische fractie weigerde botweg het plan goed te keuren gezien de rol die Braun volgens hen had gespeeld in de onderdrukking van de Gentse arbeiders.

Minne besloot uiteindelijk om het monument aan de stad te schenken, waarna de liberale en de katholieke gemeenteraadsleden het definitieve plan goedkeurden. Het monument op zich was echter niet geschikt om een gedenkplaat op aan te brengen, wat opnieuw voor de nodige vertragingmanoeuvres zorgde. Stadsarchitect Karel Bar ontwierp tenslotte het bijbehorende monument waarop de herdenkingsplaat, ontworpen door Karel De Cock, werd bevestigd. Voor de gedenkplaat zelf was helaas geen budget meer voorzien en de familie Braun droeg dan maar zelf deze kosten.

Braun ging de Gentse geschiedenis in als de laatste echte burgervader in de klassieke zin van het woord. Geen van zijn opvolgers bereikte nog de populariteit die Braun eigen was of kon de politieke passies binnen de stad nog zo hoog doen oplopen. Als een pragmatische liberaal ‘pur sang’ sloot Braun dan ook een belangrijke periode in de Gentse geschiedenis af.

4. Verslag van de uitstap van 15 juni 2009

Voor deze uitstap ingericht door Dominique Morel voelden zich 19 broeders en één genodigde geroepen. Na de samenkomst aan het Justitiepaleis op het Koophandelsplein gaf Dominique uitleg over de rol en de betekenis van Hippolyte Metdepenningen.

Hierna vindt u nog wat tekst en uitleg.

Daarna trok het hele gezelschap naar “ La Concorde “ op de derde verdieping van het hoekgebouw op de Kouter en de Korte Meer. Na een verfrissing en wat rondneuzen gaf opnieuw Dominique uitleg over de werking van “ La Concorde “ en over de vele verhuizingen.

Daarna startte dr Manu De Canck – alhoewel het qua laptopgebruik een beetje een valse start was (wat ons de gelegenheid gaf om een aperitiefje te nuttigen) – een gesmaakte voorstelling over Gent van voor en tijdens de Wereldtentoonstelling van 1913. In ieder geval werd niet alleen onze kennis over Gent, maar “uuk onze Gentsche woordenschat” uitgebreid

Een voortreffelijk diner sloot een aangename voormiddag af en er werd uitgebreid nagekaart bij een “pint of Guinness” of ander gerstennat in “ Patrick Foley’s Irish Pub “ op de Recolettenlei.

Hippolyte Metdepenningen (1799-1881)

Op de parking voor het oude gerechtsgebouw staat een ongewoon monument. Vanop een hoge arduinen sokkel blikt het bronzen beeld van Hippolyte Metdepenningen neer op de voorbijganger. Deze man kreeg hier een standbeeld hoewel hij ooit een maand gevangenisstraf uitzat voor het belasteren van de Gentse magistratuur en in Gent het orangistische verzet tegen de nieuwe Belgische staat leidde. Op zijn sokkel staat een verwijzing naar de vrijmetselarij – wat heel zelden voorkomt – en de Franse tekst leidde, meer dan een eeuw na de inhuldiging, nog tot een hele discussie over het taalgebruik op monumenten.

Hippolyte Metdepenningen studeerde in 1818 af als de eerste doctor in de rechten van de jonge Gentse universiteit. Hij schreef zich in aan de Gentse balie en werd een gereputeerd pleiter. Intussen maakte hij ook naam als journalist. In 1821 werkte hij zich voor het eerst zelf in het nieuws. In de *Journal de Gand* schreef hij een kritisch krantenartikel over de zwakheden van de magistratuur, die hem prompt een proces aansmeerde en hem tot een maand gevangenis liet veroordelen. Deze merkwaardige

ervaring markeerde het begin van een bewogen publieke loopbaan.

Metdepenningen werd het boegbeeld van de "orangisten", de Gentenaars die voorstander waren van de samenvoeging van ons land met Nederland. Toen België zich in 1830 afscheurde, vond de nieuwe staat in de jonge advocaat een van zijn meest fervente tegenstanders. Met zijn medestanders maakte hij van Gent een bolwerk van verzet. Hij bracht hen samen in de mondaine club *La Concorde* op de Kouter, de kiesvereniging *Société des Amis de l'Ordre et du Repos Public* en de vrijmetselaarsloge *Le Septentrion*, waarvan hij een halve eeuw lang, van 1831 tot 1881, achtbare meester of voorzitter was. Onder zijn leiding domineerden de orangisten het Gentse stadsbestuur. De burgemeesters Joseph Van Crombrugge en Jean-Baptiste Minne-Barth waren niet veel meer dan een werktuig in de Groot-Nederlandse strijd.

Na het vredesverdrag tussen Nederland en België (1839) was er voor het orangisme geen toekomst meer. Metdepenningen kon zijn gezag nog enige tijd handhaven, maar vanaf 1842 raakte hij politiek steeds meer in de verdrukking. Door de toenemende radicalisering van zijn entourage keerden de gematigde liberalen zich van hem af en stichtten in 1848, onder leiding van Hippolyte Rolin, de Gentse Liberale Grondwettelijke Associatie. Ook Metdepenningen sloot zich, eerder verbitterd en teleurgesteld, aan bij de Associatie waarvan hij tot zijn overlijden ondervoorzitter en partij-ideoloog bleef. Hij wenste echter geen publiek mandaat meer en weigerde nog aan de gemeenteraadsverkiezingen deel te nemen.

Als éminence grise bleef Metdepenningen actief achter de schermen en werd hij vooral een drijvende kracht achter het antiklerikalisme van de partij. Hoogtepunt was de uitgave van het satirische blad *Baes Kimpe* (1857-1859), dat hij samen met de Gentse boekhandelaar Willem Rogghé vanuit *Le Septentrion* verspreidde. Na 1848 legde hij zich meer toe op zijn advocatenpraktijk en was hij gedurende vele jaren stafhouder van de balie.

Metdepenningen overleed op 82-jarige leeftijd en werd begraven op de Westerbegraafplaats. In 1886 bouwde beeldhouwer en logebroeder Paul De Vigne voor hem een van de markantste grafmonumenten uit het Gentse. Datzelfde jaar kreeg hij zijn standbeeld voor het gerechtshof op het Koophandelsplein. Het inrichtende comité bestond uit de belangrijkste Gentse liberalen, afgevaardigden van de balie en vertegenwoordigers van binnen- en buitenlandse loges. In hun

opdracht maakte de Brusselaar Juliaan Dillens een van de mooiste beelden uit zijn carrière. Op 20 juni vertrok een stoet hoogwaardigheidsbekleders uit het lokaal van La Concorde op de Kouter naar het gerechtshof. Na enkele korte toespraken kon het grote publiek het beeld van dichtbij gaan bewonderen.

Vooraf het maçonnieke opschrift op de zijkant van de sokkel viel op. Er ontstond ook beroering over de Franse tekst. Het Vlaams-liberale weekblad Het Volksbelang had deze zaak al vooraf aangekaart en veroordeelde deze keuze opnieuw bij de onthulling, waarna de discussie grotendeels stilviel. Honderd jaar later, in 1978, eiste Volksuniesenator Oswald Van Ooteghem een opschrift dat de taalwet respecteerde: men moest het vernederlandsen. De Franstalige tekst verdween in 1979, maar werd vervangen door een foutieve vertaling, waarna men besloot de oude Franstalige bronzen letters terug aan te brengen. Dat lokte opnieuw de nodige discussies uit en de beslissing werd opgeschort. Pas in 1993 kwamen de Franstalige opschriften weer op de sokkel. Enkele jaren later begon de restauratie van het beeld. In 2002 werd een compromis op z'n Belgisch onthuld: een bronzen plaat op de grond beschrijft de figuur van Metdepenningen en legt uit waarom het beeld zijn Franstalig opschrift mocht behouden.

Bron: Liberaal archief

VZW La Concorde

La Concorde is een privéclub, met orangistische wortels. Ze is gericht op ontspanning, al worden er ook lezingen gehouden. Ze is alleen open voor mannen en Frans is de voertaal. De vzw viert dit jaar zijn 200ste verjaardag en telt ongeveer 500 leden. Toen het originele gebouw in 1969 werd gesloopt en vervangen door een nieuwbouw, kreeg vzw La Concorde, die mede-eigenaar is, een deel van een verdieping. Voor die vzw wordt op de vijfde verdieping een uitbreiding gebouwd. De huidige voorzitter is Sadi Claeys.

5. Te noteren in uw agenda !

Uitstappen:

21 september (brandweerkazerne Maïsstraat Gent cfr Luc De Wilde)

16 november (orgelmuseum cfr Antoine Van Acker? Nog te bespreken)

Algemene vergadering 14 december (avond)

Nieuwjaarsdiner 7 februari 2010

LET OP: een belangrijk praktisch punt.

Graag hadden we gehad dat iedereen iets laat weten in verband met de deelname aan een uitstap. Ofwel bevestig je jou deelname ofwel meldt je dat je niet kan komen per tel, fax e-mail of met de postduif aan een of meerdere leden van het bestuur. De betalingen via de bank zijn niet altijd zo snel dat we die tijdig krijgen.

Uw voorzitter heeft deze maal nog 7 (jawel 7) broeders moeten bellen om te weten of ze nu wel of niet kwamen.

Jean-Pierre Rogiest
Secretaris
